

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 3, ročník XXI
Neděle 25. dubna 2010

Z obsahu čísla

- < Kostel vymodlený generacemi
- < O zasvěcení kostela
- < Jak vznikl kostel sv. Vojtěcha
- < S arcibiskupem o volbách a zodpovědnosti
- < Pozvánka ke knize
- < Postní almužna 2010
- < Aktuálně z pastorační rady
- < Zprávy z arcibiskupství
- < Pleteme pro malomocné
- < Několik slov k duchovní obnově
- < Pozvánka pro opravdové chlapy
- < Životní pouť do Svaté země
- < Víkend na Hutisku
- < Děkanátní setkání mládeže
- < Okénko pro rodiče
- < Poznej sv. Vojtěcha

Svatý Vojtěch a Evropa

Svatý Vojtěch není pouze naším národním světcem. Svátému Vojtěchovi, v zahraničí známému spíše pod břimovací jménem Adalbert, je totiž prokazována daleko větší úcta cizími národy než národem naším.

Tento Slavníkovec všude, kam zavítal, získal všeobecný obdiv, neboť vynikal svou vzdělaností a osobním kouzlem, a byl také obdařen mužnou krásou. Mohutnost jeho osobnosti, která okouzlovala tehdejší vrcholné představitelé světa vědy, moci i víry, ale spočívá především v hluboké zbožnosti při pokorném a láskyplném hledání správné cesty k Bohu.

Na základě politických tlaků na jeho biskupský stolec a zvláště po vyraždění Slavníkoviců si byl sv. Vojtěch velmi dobře vědom, že jeho život má i politický aspekt. Velmi brzo se stal významnou evropskou osobností. Znal se s papežem Silvestrem II., při svém pobytu v Mohuči se seznámil s císařem Ottou III. a stal se jeho přítelem. Vliv sv. Vojtěcha na císaře v otázkách duchovních, ale i politických je dobře znám. To svědčí o jeho státnickém talentu a politickém rozhledu.

Sv. Vojtěch procházel dobou politicky převratnou, názorově zmatenou, morálně rozvrácenou. Jeho život vypovídá o tom, jaký význam a důležitost přikládal vytrvalosti a kázni. A kázeň souvisí s pochopením svobody, která pro člověka nikdy není bez mezí, ale uskutečňuje se v dialogu s vnějším řádem - a s Bohem. Sv. Vojtěch byl muž až příliš veliký pro rozměr své doby.

Od 11. století je sv. Vojtěch druhým patronem české země. Stal se také hlavním patronem polské církve a Uher, kde měl podle tradice pokřtít budoucího prvního uherského krále Štěpána I. Sv. Vojtěch je uctíván v celé střední Evropě.

Proč je tomu tak? Jeho vzdělání, milá povaha, laskavý vztah k lidem, zánicenost pro čistý život, hluboké prožívání cesty k Bohu – to oslovovalo všude všechny, kdo se s ním setkali. Všichni chápali jeho svatost. Proto se tento v rodných Čechách neúspěšný biskup, ale zároveň apoštol Poláků a Uhrů, stal v mnoha ohledech příkladem svatého života a oslovil tak prakticky celou Evropu. n

Albert Černý

Výročí posvěcení kostela sv. Vojtěcha

V nedávných dnech jsme slavili svátek sv. Vojtěcha a také 15. výročí posvěcení nového otrokovického kostela, jehož patronem je právě tento světec. Obě události jsou tématem úvodníku FOMu a také několika následujících příspěvků.

Kostel vymodlený generacemi

Při pohledu na kostel sv. Vojtěcha se nelze ubránit pocitu vděčnosti Bohu i lidem. Je splněním touhy mnoha generací otrokovických občanů. Vždyť původní kaple sv. Michaela byla dlouho nedostačující, i když brzy po svém postavení v 18. stol. byla zvětšena prodloužením. Vážnou se situace stala po výstavbě tzv. Baťova v 30. letech minulého století. Počet obyvatel stoupl a vzdálenost mezi oběma částmi se stala problémem dopravním i pastoračním. V té době byl farářem v Otrokovicích P. František Nerad. Dojednal s ředitelem baťových závodů panem Hlavničkou pronájem kinosálu na Společenském domě pro pravidelné nedělní bohoslužby. Ty se zde konaly mnoho let až do zákazu komunisty v roce 1957.

P. Nerad také získal stavební pozemek od fy Baťa, někde v zadní části nynějšího parku, a zadal projekt kostela architektu Vladimíru Karfíkovi. Tehdy mu Jan Baťa snad nabídl, že postaví na Baťově standardní halu, kterou si farnost přizpůsobí. To údajně P. Nerad odmítl slovy: "Nebudeme Pánu Bohu stavět žádný hangár, ale důstojný chrám." To mu po válce někteří farníci vyčítali: "Mohli jsme mít aspoň ten hangár". Příchod války totiž zhatil všechny naděje, "totalenschatz" nenechal prostor pro církevní stavby. Hotové plány však s velkým povděkem převzali a realizovali farníci z tehdejších Baťovan, nynějšího Partyzánského. Stavbu kostela, zasvěcenému Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu, jen trochu pozměnili (viz foto).

Po válce vznikla nová naděje. Tehdy se pro stavbu kostela v Otrokovicích angažoval farář P. Josef Kunický. Vyjednal poze-

mek pro stavbu v místě bývalé sýpky. Zahájil sbírky prostřednictvím školní mládeže, která vybírala korunky ve dvojicích dům od domu. Za vybrané peníze byl nakupován stavební materiál, který se nadějně vršil na staveništi, ale naděje skončily v únoru 1948.

Všechny církevní aktivity byly zastaveny, P. Josef se dokonce ocitl ve vězení a materiál se "ztratil", snad na stavbu kravína.

Čas však šel dál a nová naděje vznikla v r. 1968. Za tzv. Pražského jara tehdejší farář P. Vojtěch Frélich zadal projekt architektu Korvasovi, rodáku z Kvítkovic. Papírový model kostela byl vystaven v okně fary. Jako salesián jej už doplnil i přístavbami pro aktivitu mládeže. Ovšem naděje skončily ještě téhož roku vojenskou invazí a tzv. normalizací. Ale Boží mlýny přece melou. Nastal rok 1989 a po něm Boží požehnání zhodnotilo letité snahy, takže pod vedením skvělého pana faráře P. Vojtěcha Šímy se v roce 1995 Otrokovice dočkaly - byl vysvěcen nový velmi účelný kostel sv. Vojtěcha, postavený opět podle plánů arch. Korvase, ale již v provedení podle koncilových směrnic. Bohu díky! n

Antonín Galatík

Stručná liturgika - O zasvěcení kostela

Slavíme 15 let od posvěcení našeho farního kostela. Pokud mluvíme o svěcení kostela, je potřeba říci, že výraz „svěcení“ je u nás běžně, ale chybně používán. Například u vody, drobných náboženských předmětů (růžence, medailky apod.) a různých dalších předmětů bychom měli správně mluvit o žehnání.

Benedikce neboli žehnání

Když hovoříme o kostele, mluvíme buď o benedikci (neboli žehnání) nebo dedikaci (můžeme říci zasvěcení). Slova zasvěcení a posvěcení jsou v tomto případě synonymy. Jak benedikcí, tak dedikací je kostel vyjmut ze světského používání a určen k bohoslužbě. Benedikci může provést kněz a taková kaple nebo kostel neslaví výročí svého zasvěcení (není totiž možné slavit výročí zasvěcení, pokud nedošlo k zasvěcení, ale k požehnání kaple). To je příklad kaple sv. Anny v Kvítkovicích, která není dedikována, ale je benedikována (taktéž pravděpodobně u kostela sv. Michaela) - nemůže se zde slavit výročí zasvěcení (tedy výročí dedikace). Nic ale není na překážku tomu, aby se výročí benedikce slavilo (mimo neděli) při mši na poděkování Bohu za kostel či kapli.

Dedikace neboli zasvěcení

Oproti tomu dedikace má závažnější charakter a je vyhrazena diecéznímu biskupovi. Kostel sv. Vojtěcha dedikován je, proto můžeme (je to právo a zároveň povinnost) každoročně slavit výročí jeho dedikace. Pro každý kostel je to tak významný den, že církev s touto slavností spojuje také možnost získat plnomocné odpustky; jde vlastně o jakési „narozeniny“ kostela.

Jak vlastně taková dedikace kostela probíhá? Mnozí to máte v živé paměti. Tento obřad je vždy spojen se slavením mše. Po vyznání víry se zpívají litanie a pak se do oltáře vkládají ostatky některého mučedníka (naznačuje se tím, že oběť života mučedníka má původ a sílu v oběti

Ježíše Krista, kterou zpřítomňujeme při mši na oltáři) nebo jiného svěťce. Pak biskup pronáší modlitbu zasvěcení podle starověké tradice církve, ovšem nejdůležitější úkon při zasvěcování kostela je samozřejmě slavení oběti mše Ježíše Krista. Oltář se maže křížem a tím se stává znamením Krista (Christos znamená Pomazaný: Bůh Otec pomazal svého Syna Ježíše Duchem svatým). Mažou se též stěny kostela, čímž je kostel navždy zasvěcen křesťanské bohoslužbě. Na oltáři se dále pálí kadidlo: tím se naznačuje, že slavená Kristova oběť vystupuje k Bohu jako příjemná vůně. Kouř kadidla je symbolem i našich modliteb.

Kdy žehnání, kdy svěcení

Dnes se nové kostely obvykle dedikují. Benedikují se nejčastěji různé kaple (my někdy říkáme kostel i stavbám, které jsou zřízeny jako kaple) nebo stavby určené pro konání bohoslužeb jen dočasně. Jiná byla situace v dřívějších dobách, kdy biskupové cestovali po diecézi daleko méně, než dnes; proto také mnoho starých farních kostelů na vesnicích je pouze benedikováno. Ať už je ale kostel benedikován (požehnán) či dedikován (zasvěcen), po každé bychom se na něj měli dívat jako na místo, kde se shromažďujeme k naslouchání Božího slova, ke společné modlitbě a ke slavení svátostí, zvláště Eucharistie. Každý kostel je výmluvným znamením církve zde na zemi i obrazem církve přebývající v nebi. Kostel je obrazem svatého města Jeruzaléma, o kterém mluví kniha Zjevení. V kostele při slavení mše se náš hlas připojuje ke sboru andělů, zde všichni nalézají Boží milosrdenství, zde je pramen milosti, který smývá viny (těchto obrátů používají modlitby pronášené biskupem při zasvěcování kostela). Kostel je připomínkou toho nedokonalejšího chrámu, jímž je Beránek – zmrtvýchvstalý a oslavený Ježíš Kristus. n

Štěpán Horký

Jak vznikl kostel sv. Vojtěcha

Dne 8. října 1989 svolal pan farář Vojtěch Šíma schůzku farní rady. Bylo přítomno asi 20 farníků. Po krátké modlitbě s prosbou o moudré rozhodování navrhl, abychom se pokusili o stavbu nového většího kostela. Bylo to ještě v době komunistické nadvlády, a tak jsme si byli vědomi toho, že jednání nebude snadné. Byli přítomni jak lidé mladší, tak i ti, kteří už v minulosti o stavbu kostela usilovali. Potom jsme vytáhli staré projekty a nad nimi diskutovali o tom, jak by měl nový kostel vypadat, jakou by měl mít kapacitu a kde by měl stát. Výsledkem schůzky bylo jednomyslné rozhodnutí pro stavbu nového kostela a okamžitě byla zahájena jednání s úřady.

12. listopadu 1989 se konalo v Římě svatořečení Anežky České, kterého se zúčastnilo i několik našich farníků. Pak přišel 17. listopad a s ním i pád komunistického režimu. Nám svítla naděje, že konečně budeme moci uskutečnit dílo, o které se marně snažili naši předkové.

Ve dnech 21. a 22. dubna 1990 navštívil naši vlast, poprvé v historii katolické církve, Svatý otec Jan Pavel II. Při pontifikální mši svaté na posvátném Velehradě posvětil mezi jinými i základní kámen našeho budoucího kostela.

Zdlouhavá tříletá jednání s Městským úřadem v Otrokovicích a různými organizacemi byla završena 21. dubna 1993, kdy jsme konečně dostali stavební povolení. Stalo se tak dva dny před svátkem svatého Vojtěcha, a tak jsme byli utvrzeni v přesvědčení, že máme v nebi mocného přímluvce. Otec Vojtěch se vyjádřil, že to byl nejkrásnější dárek, jaký kdy k svátku dostal.

Svátek svatého Vojtěcha jsme oslavili v pátek 23. dubna slavnostní mší svatou, při které zpíval chrámový sbor. Po jejím skončení se věřící odebrali na staveniště, aby položili, jak řekl při kázání P. Vojtěch, duchovní základní kámen nového kostela. Duchovní správce pak zahájil slavnost

modlitbou a promluvou: „*Jsou historické okamžiky a chvíle, které vejdou do historie. Komu se podaří během dlouhých dějin, co Otrokovice existují, aby stavěl kostel? Byli to naši předkové před 200 lety a dnes máme i my tu milost. To je Boží dar, že můžeme stavět kostel....*“

Ve 20 hodin, 23. dubna 1993, na svátek svatého Vojtěcha, pan farář Vojtěch Šíma s panem Josefem Vyoralem symbolicky zahájili stavbu nového kostela slavnostním výkopem části budoucího základu v místech presbytáře. U krompáče se pak postupně vystřídali polský jáhen Hubert Wojcik, ing. Josef Zelík, ing. Jiří Stodůlka,

pan Pavel Záleský a zástupci mládeže.

Tím se již definitivně začal uskutečňovat sen, o který usilovali naši předkové téměř 100 let. Vždyť už před rokem 1900 bylo založeno Dědictví svatého Michaela, které pečovalo o prostředky na stavbu nového, většího kostela, o které nakonec přišli.

Při svěcení kostela 1. dubna 1995 řekl v promluvě otec arcibiskup Jan Graubner toto: „...*Dnes děkujeme Pánu za to, že nám dal schopnost a možnost moudře a dobře pracovat a budovat věci v tomto světě. Do chrámu budeme přicházet ne proto, abychom si vyřizovali lidské záležitosti, ale abychom se setkávali s živým Bohem....*“

Byl jsem zde několikrát při budování tohoto kostela a všiml jsem si, že atmosféra rodiny zde byla při celém budování stavby....

Dnes, když se díváme dozadu na přípravu stavby, říkáme si, jak Bůh je štědrý na základy, je schopen dělat velké divy, když mu necháme v sobě prostor, necháme Jej skrze sebe milovat, pracovat i hovořit, budovat rodinu, budovat vztahy, budovat společnost. Také zde zaznělo přání, aby lidé v tomto městě dovedli spojit své síly podobně jako farní rodina při budování tohoto chrámu. Proto chci prosit při této bohoslužbě opravdu za to, aby to byli především křesťané této farnosti, kteří svou zkušeností a svým přístupem budou vnášet Kristova ducha, tvořivého ducha, který buduje společenství, do celého města.“

Závěrem lze říci, že ono velké Boží dílo, které toužilo zrealizovat již několik

otrokovických generací, se podařilo díky nadšení, píli a pracovitosti současných otrokovických farníků pod vedením duchovního správce - pana faráře Vojtěcha Šímy a vedoucího stavby pana Josefa Vyoralu.

Na brigádách se vystřídalo přes 200 lidí. Někteří přišli třeba jen jednou, ale ti nejněvčetnější mají každý na svém kontě hodně přes tisíc hodin obětavé práce na stavbě vlastního kostela. Celkem bylo odpracováno přes 55 000 brigádnických hodin. Další tisíce hodin byly v roce 1996 odpracovány na přístavbě fary. n

Podle Farní kroniky a dostupných archivních dokumentů zpracoval Zdeněk Kvasnica

Kněží a jáhni od sv. Vojtěcha

V kostele sv. Vojtěcha sloužili tito kněží a jáhni:

- P. Vojtěch Šíma, farář do roku 1998, nyní rektor Arcibiskupského semináře.
- P. Hubert Wójczik, jáhen 1992-1993, nyní farář v Luhačovicích.
- P. Pavel Cieslar, jáhen a kaplan 1993-1995, nyní děkan v Opavě.
- P. Petr Boháčik, kaplan 1995-1996, v současnosti slouží jako farář ve Větkovicích u Vítkova.
- P. Antonín Hráček, kaplan 1996-1998, nyní duchovní správce Poutního domu Velehrad, St. Martin, Itálie.
- P. Antonín Kupka, farář 1998-1999, v současnosti zlínský děkan.
- P. Jan Mach, kaplan 1998-1999, slouží v Kostelci na Hané a je prostějovským děkanem.
- P. Jan Jašek, farář 1999-2005, nyní farář ve Velké nad Veličkou.
- P. Jan Lisowski, kaplan 1999-2000, nyní farář v Jednově u Prostějova.
- P. Jiří Putala, jáhen 2000-2001, v současnosti farář v Chropyni.
- P. Stanislav Matyáš, jáhen 2001-2002, v současnosti farář ve Velkém Ořechově.
- P. Ján Čukáš, jáhen 2002-2003, nyní farář v Hulíně.
- P. Radek Sedlák, jáhen 2003-2004, slouží jako farář v Troubkách u Přerova.
- P. Petr Klimeš, jáhen 2004-2005, nyní kaplan ve Valašském Meziříčí.
- P. Martin Vévoda, jáhen 2005-2006, slouží jako kaplan v Drahotuších u Hranic.
- P. Robert Pokrywka, kaplan 2005-2007, nyní farář v Pohořelicích.

Od posvěcení kostela sv. Vojtěcha vyšli z otrokovické farnosti tito kněží:

- 1995 P. Josef Malota – nyní Olomouc, kaplan u sv. Michala
- 1997 P. Karel Janečka – nyní farář v Zubří u Rožnova p. R.
- 2000 P. Jan Plodr – farář v Krásensku u Vyškova

V současné době zde slouží P. Josef Zelinka, farář (od roku 2005) a trvalý jáhen Alois Orlita (od roku 1994). n

S arcibiskupem o volbách a zodpovědnosti

V prvním letošním čísle FOMu jste mohli číst část rozhovoru s arcibiskupem Graubnerem, který poskytl v Otrokovicích při příležitosti požeňání tříkrálovým koledníkům. V rozhovoru se však dotkl i dalších témat, mj. blížících se voleb.

Máme před volbami. Jak hodnotíte vzrůstající počet lidí, kteří čekají, že se o ně někdo postará? Jak bychom se o sebe měli postarat sami a do jaké míry bychom se měli spoléhat na někoho jiného?

Hlavní zodpovědnost má každý sám za sebe. Nesmí to ovšem vést k sobectví. Máme povinnost se postarat o sebe, ale když nepřispěju k tomu, aby byla zdravá i společnost, pak to moje, co jsem si zajistil, nebude k ničemu a neposlouží mně.

Nedávno mi v rozhovoru jedna paní říká: Pořád vyzýváte rodiny, aby měly děti, ale vždyť ono je to neúnosné. Když chceme děti dobře vychovat, zajistit jim vzdělání, pořádnou formaci, majetek, tak nemáme na to, abychom zajistili víc jak dvě děti. Já jí oponoval: vám se možná podaří zajistit, že vaše děti budou vzdělané, chytré, že všechno budou mít, ale co když budou žít v diktatuře, která jim sebere svobodu? Co když budou žít v chaosu a z toho, co jste jim dali, jim nic nezůstane?

Opět se budeme rozhodovat, koho volit, a mnozí také, zda vůbec půjdou či nepůjdou k volbám.

Máme zodpovědnost nejen za svou rodinu, ale i spoluzodpovědnost za to, jakou atmosféru vytvoříme v zemi a v národě, aby děti, pro které dnes žijeme, žily také v dobré společnosti. Máme zodpovědnost za to, jaké lidi volíme, jaké zákony tato země bude mít.

Vím, že lidé o volby ztrácejí zájem. O politických hovoří: oni nám toho tolik naslibovali

a nikdy nic nesplnili, já to proto už nechám plavat. To by bylo ale to nejhorší. Jestli se dobří lidé nechají otrávit, pak ti druzí si prosadí své a obsadí vše. Dobří se pak můžou jenom kát, protože způsobili, že jim vládnou ti horší.

Werich kdysi říkal: Boj proti lidské blbosti se nedá vyhrát, ale běda, kdyby se s ní přestalo bojovat. Myslím, že to musíme mít na zřeteli. I tady nikdy nebudeme žít v ideální společnosti. Ale kdybychom to vzdali, tak by to s námi dopadlo špatně.

Heslo „Modli se a pracuj“ ukazuje nejen se na někoho spoléhat, ale též se i vlastním úsilím přičinit?

Bez toho není možný ani náboženský život. Mohu spoléhat na Boha; je dobře, když na něho spoléhat umím, ale pak musím udělat to, co on očekává ode mě. Jestli nebudu dělat nic a čekat, až se Pán Bůh postará, tak to dopadne jak v jednom vtipu: Skot je v nouzi, jeho děti nemají co jíst, a tak se modlí, aby mu Pán Bůh pomohl. Modlí se, aby vyhrál v loterii. Výhra však nepřichází. Skot jde na pouť a tam to vyčítá Pánu Bohu. Z nebe se ozve hlas a říká mu: Nechal bych tě vyhrát, ale aspoň jeden los si kup. n

Ptal se Pavel Ludvík

Kterou z Devíti bran projdete?

Dnešní pozvánka ke knize sice není do naší farní knihovny, ale vede k opravdu zajímavé publikaci. Možná znáte dílo spisovatele a dramatika Františka Langera, třeba jeho komedii Obrácení Ferdýše Pištory nebo poetické vyprávění pro děti Bratrstvo bílého klíče. Tento spisovatel pocházel z pražské židovské rodiny a měl dva bratry, z nichž jeden, Jiří, byl rovněž významným literátem a překladatelem. Z díla Jiřího Langera se mi dostala do ruky jeho kniha Devět bran, která tematicky čerpá ze života chasidů. Chasidismus bylo ortodoxní židovské hnutí, které bylo velmi rozšířeno v Haliči (dnešním jihovýchodním Polsku a západní Ukrajině). Jeho počátky sahají do konce středověku, jeho éru ukončily světové války a nástup bolševismu v Rusku.

Ten, kdo po knize sáhne, se může začíst do rozsáhlé fresky, která barvitě líčí život haličských židů a zejména jejich náboženských vůdců – rabínů. Může se zabrat do stovek krátkých i delších vyprávění, vážných i veselých, do množství historiek, úvah, vtipů, legend, letmých postřehů i náročných náboženských a filosofických úryvků. Před očima mu budou figurovat různé postavičky i osobnosti chasidského hnutí, chudí i bohatí, chytráci a neotesanci, hříšníci i svatí lidé. To vše je umně pospojováno do devíti kapitol - bran. Kniha je nejen přehlídkou mnoha literárních stylů a dokladem autorovy stylistické obratnosti, ale také výletem do historie židovského národa a biblických knih.

S některými myšlenkami chasidismu se křesťanství zcela neztotožňuje, jiné mu mohou být velmi blízké: zejména důraz na radostnost života a bezmeznou důvěru

v Boha. A jsou námětem k zamyšlení:

- n Kdo koná dobro, formuje pravou ruku Pána Boha. Kdo odporuje zlu, formuje Pánu Bohu levou ruku.
- n Největším hříchem je smutek.
- n Bůh není všudypřítomný. Je jen tam, kam ho pustíme.
- n Četba dobré knihy jest však nade všechno.
- n Mlčení je ohrada, za níž se rozkládá pole moudrosti.
- n Všechny požítky nám přicházejí z ráje – dokonce i dobré vtipy. n

Pavel Ludvík

Pro zasmání

Židovská moudrost praví, že smutek je hříchem a dobré vtipy přicházejí z ráje. Přijměte proto trochu humoru pro zasmání.

Turista říká v malé vesničce: „Vy máte ale krásný kostel!“

„To ano,“ říká domorodec, „vždyť si ho také šetříme.“

Malíř vyzdobil kostel různými nástěnnými obrazy. Farář se zálibně dívá na dokončené dílo a najednou ustrne: „Vždyť vy jste namaloval tomu andělovi na ruce šest prstů. Už jste někdy viděl anděla se šesti prsty?“

„A vy jste snad viděl anděla s pěti prsty?“ odvětil malíř.

V kostele probíhá svěcení zvonu. Slavnostní řečník vysvětluje: „Tento zvon bude znít při slavnostních bohoslužbách, při bouřce, požáru, při návštěvě biskupa a jiných pohromách.“

Farář napomíná kostelníka: „Vy jste objednal svatbu i pohřeb na jednu hodinu. Jedno z toho musíme odložit!“

Kostelník se škrábe za uchem a pak řekne mazaně: „Odložíme pohřeb. Mrtvý si to už nemůže rozmyslet.“

POSTNÍ ALMUŽNA

Stejně jako vloni, i letos proběhla v době postní ve všech obcích působnosti Charity sv. Anežky Otrokovice Postní almužna. Letos nově pořádaná na celorepublikové úrovni a zaštitěná Charitou ČR. Měla posloužit k připomenutí našeho úsilí během postní doby a ke střádání peněz, které jsme svým sebezáporem ušetřili. Mohli jsme se zřítci nebo alespoň omezit např. kouřením, alkoholem, sladkostí, zábavou, televizi nebo jinou spotřebou, která není pro život nezbytně nutná... a ušetřené peníze jsme mohli vložit do schránky, kterou jsme mohli buď věnovat konkrétnímu potřebnému člověku, nebo na Květnou

neděli přinést do kostela. Odtud šla k nám do Charity sv. Anežky Otrokovice. O naložení s výtěžkem jste mohli spolurozhodnout vy, pokud jste na spodní straně schránky označili cílovou skupinu, které chcete pomoci. Dále se bude Charita domlouvat přímo s jednotlivými kněžími na přesném záměru využití těchto peněz.

Postní almužna přinesla v Otrokovicích 5996 Kč, v celém obvodu Charity Otrokovice to činilo přibližně 16868 Kč. Za všechny, kterým budou peníze sloužit, mockrát děkujeme. n

Petra Tomšů, Charita sv. Anežky Otrokovice

Aktuálně z porady pastorační rady

n Program Svatovojtěšského odpoledne: slavná mše svatá, oběd pro hosty, od 14:30 program v Sokolovně. Promítání, vzpomínky pamětníků, výstava fotografií, cimbálová muzika Linda. Občerstvení pro účastníky. V případě pěkného počasí program venku pro děti, jízda historickým vozidlem.

n Organizace májových pobožností: V pátek bude pobožnost hlavně pro děti, ostatní dny pro všechny.

n Slavnost Seslání Ducha. sv. bude spojena s 1. svatým přijímáním (23.5.2010)

n Slavnost Těla a Krve Páně (3.6.2010)

Tento svátek by měl prospět k posílení vztahu k Ježíši v Eucharistii, dále by měl být oslavou Krista, aby vynikla jeho přítomnost v Eucharistii a mělo by ho provázet odhodlání přinášet Krista do společnosti. Z toho bude vycházet příprava této slavnosti.

n Projednání žádosti o oslavu tohoto svátku i v Kvítovicích – byla nabídnuta doprava věřících z Kvítovic do farního kostela.

n Proběhlo první setkání společenství manželů.

n Stále se hledá správce suterénu a hřiště, ekonomická rada stanovila jeho pracovní úvazek a odměnu.

n Využití skladu pro sportovní potřeby pro hřiště. Ve skladu je potřeba nejprve udělat pořádek a zrevidovat jeho obsah. Pak je možno potřeby uskladnit.

n Projednání žádosti souboru Magna Mystéria o pronájem učebny. Farní prostory by měly sloužit především aktivitám farnosti a pak ostatním. Dobu pronájmu MM je nutno sladit s těmito aktivitami.

n Cvičení pro pracující v odpoledních hodinách – plánuje se každou středu v 16:30.

n Vystoupení skupiny Betel v neděli 23.5. v 19 hod. n

Ze zápisu vybral o. Josef

Křty a svatby v posledním období:

Křty:

Magdalena Vondrová, Tereza Václavová, Lucie Smová

Svatby:

Pavel Vymazal a Markéta Žalčíková

Zprávy z arcibiskupství

Ministrantský den 2010 v olomouckém semináři

Bohoslovci olomouckého semináře pořádají v sobotu 15.5.2010 ministrantský den v olomouckém semináři. Letos zveme na setkání kluky od 6 let ze všech děkanátů olomoucké diecéze. Pro ministranty nad 15 let je připraven speciální program.

Příjezd do 8.45 hodin - prosíme, přijďte včas!

Program:

07.45 - 08.45: příjezd kluků do semináře

08.45 - 09.30: program ve skupinkách

10.00 - 11.00: mše svatá s otcem arcibiskupem

11.25- 14.55: velká hra

15.15: závěrečné vyhodnocení

16:00: předpokládaný závěr - neplánujte

si, prosím, dřívější odjezd!

Co s sebou? Sportovní oblečení a obuv, pláštěnku, 20 Kč jako zápisné, dobrou náladu.

Těšíme se na setkání s vámi!

Bohoslovci kněžského semináře Olomouc

„Hledání zlata“ - ministrantský putovní tábor

Víte, kam chodívala na pouť babička Boženy Němcové nebo kam chodí rodiče dnes na pouť, aby si u Boha vyprosili narození zdravých dětí? Chcete se naučit rýžovat zlato? Víte, jak se v klášteře vaří pivo a jak se pečou hostie? Můžete vidět také Turínské plátno a Vamberské mumie! Neváhejte a pojedte s námi! Hry a sport určitě budou stát za to!

Milí ministranti, zveme vás na III. arcidiecézní putovní tábor, tentokrát na severní Moravu a ještě kousek dál (Hradec nad Moravicí, Město Albrechtice, Zlaté Hory, Bílá Voda, Vambeřice - Polsko, Broumov).

Termín: Pondělí 9.8. 2010 – čtvrtek 12.8. 2010

Sraz: Pondělí 9.8.2010 v 9:00 na hlavním vlakovém nádraží v Hranicích na Moravě.

Návrat: Čtvrtek 12.8. 2010 večer.

Nejnutnější zavazadla: spacák a karimatka, cestovní pas nebo občanský průkaz.

Cena: 1100 Kč

Doprovod budou zajišťovat P. Karel Hořák z Hošťálkové, P. Martin Vévoda z Drahotuš a P. Václav Fojtík z Kroměříže a bohoslovci. Už se těšíme.

Přihlašujte se nejpozději do 6. června 2010 u P. Martina Vévody na adrese:

herzog@email.cz nebo: Nám. Osvobození 1, 75361 Drahotuše,

tel.: 739 245 937.

Těšíme se na vás.

P. Václav Fojtík, P. Karel Hořák a P. Martin Vévoda

Zprávy z farnosti

Několik slov k duchovní obnově v Otrokovicích

V minulém Farním občasníku byla informace o duchovní obnově, která se konala 13. března 2010. Po přečtení zprávy jsem zjistila, oč jsem se vlastní vinou připravila. Jak bych nadšeně vnímala všechny ty impulsy otce Maxe, jak bych intenzivněji prožívala postní dobu, jak by se mne dotýkaly jednotlivé náměty z této akce, jak by posílily mou víru...

A proč se tak stalo? Protože jsem nezareagovala na pozvání, neučinila jsem aktivní krok a na tuto akci se nepřihlásila.

A teď své pasivity lituji.

A není nás takových více, co se nám nechce dělat něco málo navíc? Stačí, že chodíme na mše svaté, zúčastníme se přípravy, někdy se trochu postíme? **Nestačí!** Někdy je třeba udělat cosi více a ono se nám to stonásobně vyplatí!

Tedy si – my váhaví – slibme, že na příští podobné akci nebudeme chybět, a tak získáme mnoho pro naši duši. n

Marie Jandová

Pozvánka pro opravdové chlapy

Přijměte pozvání na mužský rituál přechodu do zralé dospělosti. Jedná se o netradiční duchovní cvičení v ekumenickém duchu inspirované františkánským knězem Richardem Rohrem. O náplň se starají kněží P. Petr Glogar a P. Václav Vacek.

Je jasné, že dospělými a moudrymi se nemůžeme stát po jednom víkendu. Už více než 500 českých a moravských mužů však prožilo, že toto setkání může být velmi dobrým začátkem. Termín akce: prodloužený víkend v polovině září.

Vloni jsem na tuto akci odjížděl jako nedůvěřivý a pochybující a nic zvláštního jsem nečekal. Také jsem měl strach, že tam budu nejstarší. Jel jsem, protože jsem měl už dlouhou dobu pocit, že se svým životem musím něco udělat. Nejstarší jsem zdaleka nebyl. A co hlavně. Během těch několika dnů se můj život změnil. A nejen můj. Všech chlapů, kteří jsme tam byli.

Všechno se mi poskládalo. Krásná příroda, hluboké myšlenky Richarda Rohra, fantastické chlapské společenství a

Boží milost – to všechno dalo mému životu smysl. Zájemcům rád podám bližší informace. n

*Petr Staněk, tel. 606 700 461
email: stanek.p@sl.zps.cz*

Pleteme pro malomocné

Ve středu 7. dubna 2010 odvezl pan Výleta 250 ob vazů pro malomocné a na odvoz a odeslání dostal 300 Kč. Děkujeme všem pletačkám a dárcům za stálou přízeň.

Přejeme hezké jarní dny. Pán Bůh zaplať.

M. Knapková a M. Šmiková

Životní pout' do Svaté země

Přesně toto jsem prožívala ve dnech 9.-16.3. tohoto roku. Pout' 100 poutníků z celé republiky byla vzpomínkou na moravskou lidovou pout' před 100 lety, které se zúčastnilo 533 poutníků.

Pout' začala v Káni Galilejské obnovou manželského slibu, pokračovala přejezdem na Horu Blahoslavenství, kde byla mše na břehu Genezaretského jezera, následovala Tabgha – zázračné rozmnožení chleba a ryb a bazilika Mensa Christi - Petrův primát, kde jsme zpívali papežskou hymnu. Dále Kafarnaum - dříve bohaté židovské město, kde Ježíš vykonal mnoho zázraků, zničené zemětřesením a plavba po Galilejském jezeře se vztyčením naší a izraelské vlajky za znění obou hymen. Kormidla se ujal na chvíli náš nejvyšší pastýř Mons. Duka. Byla to plavba trvající 1,5 hodiny zakončená certifikátem o této plavbě na replice Ježíšova člunu.

Přejíždíme k řece Jordán, kde obnovujeme křestní slib a přijímáme svátostinu křtu od našich kněží vodou z Jordánu.

Další den v Nazaretu slavíme s předstihem slavnou mši sv. v bazilice Zvěstování, kde Maria řekla **Bohu své Fiat**.

Odjíždíme do baziliky Proměnění Páně, která je na hoře Tábor, kam je přístup pouze taxíkem. Pout' pokračuje do pohoří Karmel, odkud byla krásná vyhlídka na město Haifu. Navečer přejíždíme přes Jeruzalém na pět nocí do Betléma.

Další den máme Vánoce. V bazilice Narození Ježíše Krista slavíme slavnost narození Páně a při mši zpíváme koledy. Následuje cesta do pohoří Judeje – Ein Karen – místo navštívení Alžběty Pannou Marií. Malebným údolím jdeme do chrámu Narození Jana Křtitele. Den završuje prohlídka památníku Holocaustu Yad Vashem, která v každém zanechala stopy smutku. Večer je beseda s čelním představitelem křesťanství v Palestině, který studoval v Česku.

Další den v bazilice Svatého hrobu v tichosti pomalu postupujeme k Božím hrobu. Samostatně přicházíme na Golgotu,

do kaple Nalezení kříže, a na závěr slavíme nad Božím hrobem v kapli Vzkříšení mši svatou. Odcházíme rušnými úzkými uličkami na Křížovou cestu od 14. zastavení, procházíme sklepení chrámu Odsouzení a Bičování.

V kostele Sv. Anny u nádrže Bethesda uctíme místo narození Panny Marie a přes starý židovský hřbitov se dostáváme na Olivovou horu – Getsemanskou zahradu. Z chrámu Smrtelné úzkosti jdeme do chrámu Dominus Flevit - Pán zaplakal, odkud je nejkrásnější výhled na Jeruzalém. V mešitě navštěvujeme kapli Nanebevstoupení Páně a jdeme do chrámu Pater Noster, kde je modlitba Otčenáš i v českém jazyce, kterou světil biskup Otčenášek.

Nový den začíná u Zdi nářků, na Chrámovou horu se však nedostáváme, protože Jeruzalém byl plný vojáků v pohotovosti. Procházíme starým Jeruzalémem a dostáváme se k aramejské bazilice, kde je uložena lebka Jakuba Většího. Tělo je uloženo ve španělské Compostelle. Na hoře Sion jdeme do Večeřadla, k hrobu krále Davida, do baziliky zesnutí P. Marie a Dormitoru – místa Nanebevzetí P. Marie Zde slavíme mši sv. se slavností Seslání Ducha svatého se závěrečnou meditací v zahradě u baziliky.

Poslední den vyjíždíme na mši svatou do pouště mezi beduíny. Je to jeden z vrcholů naší poutě. Odtud k Mrtvému moři (koupání) nebo vyjet lanovkou na Masádu. Zajíždíme pod horu Pokušení a dále do Jericha - města palem, kudy Ježíš procházel na cestě do Jeruzaléma, kde jsme se zastavili u Zacheova fíkovníku.

Jsem vděčná, že se mi dostalo té milosti putovat po stopách Ježíše, byla to opravdu životní pout'. n

Zdeňka Kadlčáková

Kopretiny a 15up na Hutisku

Slovo organizátorů víkendu

V letošní postní době jsme pro mladé ze skupinek Kopretin a 15up přichystali netradičně pojatý víkend na Hutisku. Víkend měl za cíl oslovit účastníky hned na několika rovinách – na rovině skupinové, osobní i duchovní. Skrze vlastní prožitky s vězením jsme chtěli mladým zprostředkovat zkušenost, že i my sami se v našem životě necháváme spoutávat různými (někdy i dokonce na první pohled chvályhodnými) věcmi, a tak jsme často obklopeni jakýmsi neviditelným vězením, které nám brání v růstu a zrání. Ještě více jsme

však chtěli účastníkům zprostředkovat, že z tohoto uvěznění vede cesta ven, i když je někdy klikatá, nejednoduchá a někdy ne podle našich představ, a že Bůh je Ten, kdo nám chce a může od našich svázaností pomoci, komu můžeme vše trpělivě svěřovat.

Kdybych chtěl tedy vyjádřit motto víkendu v pěti slovech, byla by to tato slova: skupina, spolupráce, prožitek, osobní reflexe, odevzdání. n

Za organizátory akce Dan Žákovský*

(* Lucka, Danča, Tom, Áňa, Hanka, Zbyňa, Vojta, Tomáš)

Co jsme zažili na Hutisku

Zdálí vidím skupinku lidí, kteří postávají před vlakovým nádražím. Je krásné slunné odpoledne, dosti teplo na to, že kalendář ukazuje 19.3.2010. Je něco kolem půl čtvrté. Scházení lidiček z oddílu TOM 1419 a 1412 je mírně zdouhavé, ale nijak neobvyklé. Už od začátku se nám turisté hloučkují. Jednu stranu pomyslného kruhu zabírají děvčata a tu druhou okupují chalani. Někde mezi těmito sférami se nacházejí vedoucí a kuchárky. Všichni se zdají být dobře naladěni. Když se kolem třičtvrtě nakonec sejdeme v dosti hojném počtu, přesouváme se na druhé nástupiště, u kterého se nachází čtvrtá kolej. Právě odtud se vyjíždí za „dobrodružstvím, sebepoznáním, relaxem“ a jinými duševními pochutinami.

S přestupem na hulínském nádraží dále pokračujeme přes Valmez do Rožnova pod Radhoštěm. Na rožnovském prostranství před vlako-autobusovým nádražím dostávají všichni hodinový oddech před posledním úsekem páteční cesty. Je zajímavé pozorovat, jak rozmanitě mladí katolíci nakládají s časem, který jim byl dán.

Autobus odjíždí a všichni jsou spokojení. Nikdo až na pár zasvěcených vlastně pořádně neví, kam si to míříme. Vyskaku-

jeme na zastávce, která je jen spoře osvětlena lampou nedaleké chatky. Obepínají nás lesy. Napravo zurčí potok, který se vine podél cesty do hloubi noci, která se pomalu snesla na krajinu. Vyrážíme po kamenitěm uježděném terénu, který se brzy mění v lesní pěšinu. Sníh je mokrá a těžký, což místy zapřičiňuje obtížnou chůzi. Neustále se opakující informace že „už

tam budem“ nebo „tady už to někde musí být“ nijak neubírají na náladě. Hvězdy, které nám osvětlují krásně zasněženou noční krajinu, nehalí ani mráček.

Šla vidět už zdáli. Krásná, do okolní přírody dokonale zasazená srubová chata. u obce Hutisko-Solanec. Z oken se line ven žluté světlo z již elektrifikovaných lamp. Ne jedna bota skončí na kamnech či topení, aby ztratila něco z vlhkosti, kterou stačila cestou nabrat. Je zde všude cítit

krásná vůně dřeva, která člověka obklopuje. Zvláštností je zde kaple. Ta je krásná ve své skromnosti. Dominance ikony Nejsvětější Trojice za oltářem umocňuje všudypřítomnost Boha. Po lehce dramatickém rozdělení pokojů se všichni vybalují. Jídlo putuje do kuchyně, kde podléhá dalšímu zpracování.

Když jsme se královsky navečeřeli, mohl vypuknout program. Roztrhl se pytel se společenskými hrami. „Držení za jeden provaz, Převrácení koberce“ atd... Jako obzvláště zajímavá hra musela všem přijít ta, ve které jsme s různými handicap (svázané nohy, zavázané oko...) hledali papírky po místnostech. Zklidnění v kapli bylo opravdu potřeba pro každého.

Zde si losujeme obálky, které nás budou prakticky provázet celý příští den. Ještě to nevíme, ale papírky ukrývají informace o zítřejším překvapení.

Prvně jsem slyšel jen hlasitý křik, který protřhl ranní ticho. Následuje rána a další povyk. „Vstávat!“ Dopadly na nás kapky studené vody. Jsme trestanci, kteří spadají pod nadhled dozorců (Zbyňka, Vojta, Tomáš Č., Tomáš K.). Ranní šlichta. Tresty. Rozcvička ve sněhu. Věžeňské číslo. Rozpačitost. Chystaná vzpoura je ale na spadnutí.

V jednotě je síla a pravda. Plánovaný převrat vězňů proběhl úspěšně, ale až na druhý pokus. Nakonec jsme se dostali na předem určené místo ve sklepě. Zde nám byly zavázány oči a byli jsme vyvedeni ven. Rozdělení do skupinek a držíc se za ruce jsme řapali do kopce, který se svažoval k chatě. Na jeho téměř vrcholu se tyčil velký dřevěný kříž, cíl naši slepecké štrapače. Zvládli jsme to do jediného. Po společném fotu následoval běh z kopce. Nejedno „lícó“ se tenkrát válelo ve sněhu. V chatě opět všechny boty letěly na kamna.

Odpolední klid končí asi hodinku a půl po obědě. Navazuje zajímavá podívaná. Dvojice, vždy svázané šátkem v oblasti nohou se snaží přemístit lahve s vodou, ručníky a mýdla vždy po dvou kusech od každého, z jednoho místa na druhé. Věci se mohou brát jen po jedné. Ty poté sloužily k umytí nohou, které proběhlo na louce před chatou. Je to zkušenost studená, ale

očistná a veskrze zábavná!

Nejvytrvalejší zkouška ale čekala teprve teď. Dostat se přes lano natažené mezi stromy. Za pomoci prkna jsme museli překážku překonat. Byla napnutá ve výšce asi 180 cm. Na počtvrté se nám opravdu podařilo dostat naše spoluvězně z jedné strany na druhou. Samozřejmě přes lano, aniž se ho či stromu někdo dotkl. Tento den prožitý jako nevolník svázaný svými touhami, neřestmi, závislostmi. Všechno to, co nás svazuje, jsme měli poté symbolicky nakreslit. Malovali jsme na svazek čtyř papírků. Naše spoutání bylo na prvním z nich a na posledním bylo naše řešení. Na papírcích mezi těmito dvěma byla cesta, jak se dostat k řešení, kterou navrhli naši přátelé. Vše bylo nakreslené v symbolech.

Večer se zjevila v našem kruhu osoba duchovní a posvěcená. Navštívil nás otec Josef. Dorazili i filmaři z odpadlého hollywoodského filmového studia. V podání Danka, Toma a Lucky. Ti nám předali svůj rozpracovaný projekt. Jednalo se o scénář k úryvku evangelia, který jsme poté sehráli. Po mši svaté, která se konala v kapli, byl volný program. Čajovna, relax, spánek...

Neředlní ráno bylo ve znamení toho, „jak se dostat z toho, co nás svírá“. Kruh tvořený námi, ve kterém byl jeden člověk, a okolo kruhu další jeden nebo dva, kteří mu pomáhali ven z jeho „kruhu“ sevření. Nakonec se to každému povedlo.

Po obědě, který se moc povedl, následovalo balení a klouzání se dolů na autobus.

Dlouho jsem nezažil akci s takovou účastí. Být ve společnosti spousty tak různorodých a originálních bytostí je radost. Děkuji všem, kdo nám to umožnili. n

Pavel Ševčík

Děkanátní setkání mládeže na Sv. Hostýně

Setkali jsme se v sobotu 27. 3. na nádraží v Otrokovicích. Tam jsme zhlédli vtipnou scénku, která obsahovala instrukce a nastínění toho, co nás čeká. Rozdělili nás do čtyř skupin podle farností a rozdali nám obálky s určenou trasou a patřičnými úkoly. Nasedli jsme do vlaku směřujícího do Bystřice pod Hostýnem. Tam se velký celek rozdělil na dané skupinky a teď už každá zvlášť směřovala svou cestou ke stejnému cíli.

Někteří zdrhali na bus, jiní, mezi nimi i zástupci naší farnosti, už vyrazili z Bystřice. Dorazili jsme ke hřbitovu, kde jsme si otevřeli první obálku. V ní stálo, že se máme před opuštěním prostor před hřbitovem navzájem obdarovat. Někteří vyřezávali ze dřeva, jiní vázali kytice a Cherry lezla na strom pro trochu jmelí. Po zjištění, že se tam sama nedostane, jsem jí já a můj bratr vyzdvihli do takové výše, aby dosáhla na to nejnižší (výš to nešlo).

Cestou jsme splnili více úkolů, jako např. „vedení slepce“, ale za zmínění stojí hlavně výběr symbolů skupinky, které jsme později mohli přinášet při mši sv. v obětním průvodu. Sesedli jsme se u spodní kapele. Tam jsme si dali rozchod,

aby každý našel něco, co by charakterizovalo vztah utvořený ve skupince. Já jsem prosazoval vodu, ale nakonec jsme vybrali „kočičky“ jako symbol naší jednoty. Každá bambulka kočičky vyjadřuje jednoho člověka a větévka nás všechny spojuje dohromady jako Bůh.

Na Hostýn jsme dorazili kupodivu první. Měli jsme možnost využít svátosti smíření či tiché adorace v kapli. Po příjezdu otce arcibiskupa, který měl ten den hodně nabitý program, jsme s ním začali rozebírat všechno, co jsme zažili. Děkanátní setkání na Svatém Hostýně se neslo v duchu hesla „Mistře dobrý, co mám dělat, abych dostal věčný život?“ Otec arcibiskup nám povyprávěl o významu těchto slov a pak se s námi rozloučil a přejel k jiné skupince mládežníků. Po jeho odjezdu jsme šli do baziliky, kde náš otec Josef vedl mši svatou a my jsme ministrovali, ale našli se i ministranti z jiných farností.

Po příjemné mši přišel čas na rozloučení. Náš otec nás dopravil autem ke kostelu v Otrokovicích, protože vlakem bychom nestihli večerní mši.

Těším se na další zážitky. n

Jan Ondřích

Okénko pro rodiče - Je důležité, aby si toho všimli...

Don Bosco napsal silnou a krásnou větu: „Ať mladí sami poznají, že jsou milováni“. Jde o odpověď na jednu ze základních životních potřeb: potřebu lásky a něhy.

Láska rodičů a dalších členů rodiny vnáší do života dítěte sebedůvěru a schopnost vypořádat se s nejrůznějšími skutečnostmi.

Něha znamená přítomnost. Vzpomínku na společné večerní hry, čtení, společnou práci nebo dovolenou si uchovávají mnozí dospělí po celý život.

Něha znamená komunikaci, vřelé kontakty – čím více láskyplných vztahů je, tím lépe je dítě utvářeno.

Něha je zadarmo a bez podmínek, něha je odpovědnost a ochrana, respekt a úcta.

Něha je odpouštění a upřímnost, je schopnost usmívat se – děti potřebují pohodu. Dítě je silné a vyvážené díky pohodě a obdivu rodičů, kteří mu dávají pochopit, jaké bohatství se v něm skrývá.

Něha jsou i otazníky. Všichni jsme zvyklí vyjadřovat se pomocí vykřičníků: rozkazů, nucení, norem, sankcí, podmínek, arogance... Otazník je naopak osvobozující, trpělivý, strhující, aktivní. To byla metoda, kterou používal Ježíš nejráději. n

Vybrala : Marie Čechová

Svatovojtěšský úkol pro děti

Sv. Vojtěch je patron naší farnosti. V kostele ho máme krásně znázorněného nad oltářem. Od obrázku na této stránce se liší tím, že v ruce nemá pádlo, ale místo toho v obou rukách svírá jiné předměty. Jeden je znamením jeho umučení a ten druhý patří ke znakům biskupským. Zkus si vzpomenout, které to jsou, a namaluj je do rukou svatého Vojtěcha:

Vtipy

Ptá se učitel ve škole: „Dva sloni zbořili plot. Jaký je to čas?“
Odpověď: „Čas vyměnit plot!“

Vykoukne krokodýl z vody na rybáře:
„Tak co, berou, berou?“
„Kdepak, ani ťuk.“
„Tak se na ně vybodni a pojď si zaplavat!“

Rozmlouvají spolu dvě krávy: „To jste slyšela, že lev ke králem zvířat?“
„Nepovídejte, a kolik nadojí?“

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků.
Uzávěrka dalšího čísla: 13.6.2010
Vydání dalšího čísla: 27.6.2010
Zodpovídá Římskokatolický farní úřad.
Určeno pro vnitřní potřebu.
Neprodejné!
Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.
Redakční rada: P. Mgr. Josef Zelinka,
Pavel Ludvík, Pavel Rafaja.
Adresa redakce:
Nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice
Tel. 577 922 337
E-mail: obcasnik@volny.cz
[Http://www.farnost.otrokovice.cz](http://www.farnost.otrokovice.cz)

SV. VOJTĚCH

Bojoval proti tomu, aby se obchodovalo s otroky.

Stal se knězem a později i biskupem – teprve druhým v České zemi.

Pocházel z významného českého rodu Slavníkovců z 10. století.

Sv. Vojtěch nešířil křesťanství jen v Čechách. Vydal se jako misionář i na sever Polska. Protože tam byla většina nevěřících, kteří nenáviděli křesťany, byl nakonec Vojtěch zavražděn. Proto o něm říkáme, že to byl mučedník.

Někdy bývá znázorňován s pádlem v ruce, to proto, že právě jím byl pryč zabit při hlášení evangelia.

Už víš, že svatý Vojtěch bojoval proti tomu, aby se obchodovalo s otroky. Dokážeš si představit, že bys byl prodán do otroctví někam daleko za hranice, nemohl už nikdy vidět mamku, tatku, ani nikoho známého a musel na slovo poslouchat lidi, kteří by si s tebou dělali, co chtěli? V dnešní době našťastí otroctví neexistuje, a tak už si ani neumíme představit, jak museli otroci trpět.

Co myslíš, proti čemu by svatý Vojtěch bojoval, kdyby žil v naší době?